

ικανῶς σφοδρὸς, διεξαγόμενος πρὸ πάντων διὰ τῆς συντάξεως καὶ παραθέσεως στατιστικῶν πινάκων, ἐν οἷς ἐσημειοῦντο ἀκριβῶς πᾶσαι αἱ κατὰ Παρασκευὴν καὶ Τρίτην συμφοραὶ καὶ κακοτυχίαι. Περιττὸν φαίνεται ἡμῖν νὰ προσθέσωμεν ὅτι διαμένει εἰσέτι ἐκκρεμὴς ἡ δίκη, οὐδὲ φαίνεται ἐγγίζουσα ἡ ἐκδοσις ἀποφάσεως ὀριστικῆς καὶ ἀνεκκλήτου.

Ἔτι μᾶλλον τῆς παγκοσμίου ταύτης δεισιδαιμονίας περιέργοι εἶναι ἴσως αἱ κατὰ καιροὺς ἀντιταχθεῖσαι κατ' αὐτῆς μεστοὶ σοβαρότητος καὶ ἐπιστήμης πραγματεῖαι. Πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι ἀβάσιμος καὶ πρὸ πάντων ἀντιχριστιανικὴ εἶναι ἡ εἰς τὰς ἀποφάδας πίστις δὲν ἀπηξίωσαν μεγάλοςχημοὶ σοφοὶ νὰ ἐπικαλεσθῶσι τοὺς νόμους καὶ τοὺς προφῆτας, τοὺς πατέρους τῆς Αἰγύπτου, τὰς ῥήσεις τοῦ Ταλμούδ, τοὺς χρησμούς τοῦ Ταλμούδ, τοὺς χρησμούς τῆς Σιβύλλης καὶ τοὺς κύκλους τῆς Σελήνης. Οὐδόλως ὑποτιμῶντες τὴν ἀξίαν πάντων τούτων, προχειρότερον ἐν τούτοις φαίνεται ἡμῖν νὰ περιορισθῶμεν εἰς μίαν μόνην κατὰ τῶν ἀποφάδων ἔνστασιν, ἀρκούσαν νὰ καταστήσῃ κἄπως περιττὴν πᾶσαν ἄλλην, τὴν ἐξῆς: ὅτι ὁ πανάγαθος Θεὸς, ἐν τῷ πλήθει τῆς σοφίας καὶ τῆς πρὸς ἡμᾶς ἀγάπης του, καὶ διὰ λόγους ἀπροσίτους εἰς τὴν ἡμετέραν ἀσθενῆ διάνοιαν, εὐηρεστήθη νὰ διατάξῃ τὰ τοῦ κόσμου τούτου εἰς τρόπον τοιοῦτον, ὥστε ἀδύνατον σχεδὸν καταντᾶ νὰ μὴ ᾖναι τὸ εὐτύχημα ἐνὸς τῶν πλασμάτων αὐτοῦ δυστύχημα διὰ τὸ ἄλλο. Ἡ αὐτὴ εὐτυχὴς διὰ τὸν λύκον ἡμέρα δὲν εἶναι βεβαίως τοιαύτη καὶ διὰ τὸ ἄρνιον. Ἄν δὲ οἱ λύκοι δὲν τρώγουσι τὸνλάχιστον ἀλλήλους, ἡ αὐτὴ ἀβρότης δὲν ἐπικρατεῖ δυστυχῶς καὶ μετὰ τῶν ἀνθρώπων. Τοῦτο ἐνθυμίζοντες δὲν ἀποβλέπομεν εἰς μόνους τοὺς ἀνθρωποφάγους, ἀλλὰ καὶ τοὺς μᾶλλον πεπολιτισμένους, ἀναγκαζομένους καὶ τούτους ν' ἀποδύωνται καθ' ἑκάστην εἰς ἀμείλικτον κατ' ἀλλήλων περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν θριαμβεῖσι ὁ μὲν καὶ ἡττᾶται ὁ ἕτερος τῶν πρὸς ἀλλήλους μαχομένων στρατηγῶν, ἐπιτυγχάνει τὸ ποθοῦμενον ὁ ἐραστὴς καὶ ἀτιμάζεται ἡ κεφαλὴ τοῦ συζύγου, κερδαίνει ὁ εἰς τὴν δίκην καὶ καταδικάζεται εἰς τὰ ἔξοδα ὁ ἕτερος τῶν ἀντιδίκων, πλουτίζει ὁ μὲν χαρτοπαικτῶν καὶ ῥίπτεται ὁ ἄλλος εἰς τὸν ποταμόν. Κἄπως δύσκολον ἀποβαίνει ν' ἀρνηθῇ τις μετὰ ταῦτα ὅτι πᾶσα τῆς ἐβδομάδος, τοῦ μηνὸς καὶ τοῦ ἔτους ἡμέρα, καὶ ἐν αὐταῖς ἡ Τρίτη καὶ ἡ Παρασκευή, ἔχουσιν ἀκριβῶς ἴσα δικαιώματα νὰ θεωρηθῶσι καὶ αἵσιοι καὶ ἀποφράδες.

ΕΜΜ ΡΟΙΑΗΣ.

ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΑ

Ἀντικείμενον ἀθηναϊκὸν τετράδραχμον

Ὅντως ἡ σειρά τῶν ἀθηναϊκῶν νομισμάτων εἶναι ἀνεξάντλητος. Καθ' ἑκάστην νέαν τύπον προστίθενται καὶ πολλὰ τῆς ἱστορίας καὶ μυθολογίας ζητήματα εὐχερῶς λύονται, ἄλλα δὲ ἐντελῶς ἄγνωστα παρουσιάζονται προκαλοῦντα τὴν μελέτην τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα εἰδικῶς ἀσχολουμένων. Τίς τῶν νομισματολόγων ἐφαντάζετο ποτε νάναγνώσῃ ἐπὶ ἀθηναϊκοῦ νομίσματος τὸ σεπτὸν καὶ ἱερὸν τοῦ Δήμου ὄνομα; Τόσοι αἰῶνες παρῆλθον καὶ τὰ μέχρι τοῦδε ἀνακαλυφθέντα ἔφερον προτομάς καὶ σώματα θεοτήτων, γράμματα, μονογράμματα, ναοὺς, ἀγάλματα, θέατρα, ὀνόματα ἀρχόντων καὶ τὴν ἀτελεύτητον πληθὺν τῶν μυθολογικῶν παραστάσεων, ἀλλ' οὐδὲν ἀνευρέθη φέρον μεγάλοις γράμμασιν αὐτὸ τοῦτο τὸ ὄνομα τοῦ Δήμου τῶν Ἀθηναίων.

Ἐν τοῖς περιχώροις τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Καρύστου, πλησίον βράχου σχηματίζοντος γωνίαν τεχνικὴν οἰκίας ιδιωτικῆς ἢ ἄλλου οἰκοδομήματος, ἀνευρέθησαν ἐντὸς ἀγγείου πηλίνου ὑπὸ ινὸς χωρικοῦ, κατὰ τὰς πληροφορίας ἀξιόπιστου μάρτυρος, τὸν παρελθόντα Ἀπρίλιον, ὑπὲρ τὰ ἐβδομήκοντα ἀθηναϊκά τετράδραχμα τῆς τῶν ἀρχόντων ἐποχῆς, τρεῖς ἀθηναϊκαὶ δραχμαὶ καὶ τριάκοντα περίπου δραχμαὶ τῆς πόλεως Καρύστου.

Εἴκοσι καὶ ἑπτὰ νομίσματα τοῦ εὐρήματος τούτου ἀγορασθέντα κατετέθησαν ἐν τῇ ἐμῇ συλλογῇ. Εἰσὶ δὲ ταῦτα: Α.) Εἴκοσι τετράδραχμα φέροντα ἀφ' ἐνὸς τὴν κεφαλὴν τῆς παρθένου Ἀθηνᾶς καὶ ἀφ' ἑτέρου τὰ ἐξῆς ὀνόματα ἀρχόντων:

ΑΔΕΙ[ΜΑΝΤΟΣ]	ΗΛΙΟ[ΔΩΡΟΣ]
ΔΗΕΛΙΚΩ[Ν]	ΓΟΡΓΙΑΣ
ΑΡΙΣΤΙΩΝ	ΦΙΛΩΝ
ΑΦΡΟΔΙΣ[ΙΟΣ]	ΔΙΟΓΕ[ΝΗΣ]
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	ΑΓΑΘ[ΟΠΠΟΣ]
ΔΙΟΤΙΜΟΣ	ΜΑΓΑΣ
ΕΥΜΗΛΟΣ	ΚΑΛΛΙΦΩΝ
ΖΩΙΛΟΣ	ΕΥΑΝΔΡΟΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ	ΕΥΚΛΗΣ
ΘΕΜΙΣΤΟ[ΚΛΗΣ]	ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ
ΘΕΟΔΟΤΟΣ	ΚΛΕΟΦΑΝΗΣ
ΙΚΕΣΙΟΣ	ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ
ΚΤΗΣΙΑΣ	ΕΥΜΑ[ΡΕΙΔΗΣ]
ΝΙΚΗΤΗΣ	ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

ΕΕΝΟΚΛΗΣ

ΦΑΝΟΚΛΗΣ

ΧΑΡΙΪΑΣ

ΑΡΜΟΞΕΝΟΣ νομισματα 4

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ

ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ

Β'. Τέσσαρα τετράδραχμα του αυτού τύπου, πλὴν φέροντα ὀπισθεν μονογράμματα ὡς τὰ ἐν σελίσι 168, 173 καὶ 177 ἀπεικονιζόμενα ἐν τῷ περισπουδάστῳ συγγράμματι τοῦ E. Ben é, les monnaies d' Athènes) καὶ Γ'. Ἐν τετράδραχμον Ἀθηναϊκόν, γραμμαρίων 16,225, φέρον ἀφ' ἐνὸς τὴν κεφαλὴν τῆς Ἀθηνᾶς ἐστραμμένην πρὸς δεξιὰ μετὰ περικεφαλαίας ἐντὸς κύκλου ἐκ σφαιριδίων καὶ ἀφ' ἐτέρου γλαῦκα πρὸς δεξιὰ ἐπὶ ἀμφορέως ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς κεφαλῆς τὰ ἀρχικὰ γράμματα τοῦ ὀνόματος τῆς πόλεως Ἀθηνῶν, Α καὶ Θ, ἐν τῷ πεδίῳ δὲ τὰ γράμματα Ο—ΔΕ—Μ [ΟΣ] κατὰ τύπον ἀρχαϊκὸν καὶ ἄνδρα γυμνὸν ἱστάμενον καὶ κρατοῦντα δεξιᾷ μὲν χειρὶ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς ξίφος, ἀριστερᾷ δὲ θήκην. Τὸ ὅλον ἐντὸς στεφάνου ἐλαίας μετὰ καρποῦ.

Οὐδὲν. Ὁ ὁμοίος τύπος ἀνχγράφεται ὑπὸ τῶν συγγραφέων. Τὸ μοναδικὸν τοῦτο νόμισμα κατέχει τὴν σπουδαιοτέραν καθ' ἡμᾶς θέσιν μετὰ τῶν Ἀθηναϊκῶν νομισμάτων, καθότι φέρει, οὐχὶ πλεον τοὺς κοινούς τύπους καὶ τὰ συνήθη ὀνόματα τῶν ἀρχόντων, ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦ **Ἀθήνα**.

Ἐπιφυλασσόμενοι νὰ διηγήσωμεν ἐν ἐκτάσει περὶ αὐτοῦ ἐν τῷ ὑφ' ἡμῶν ἐκδοθησομένῳ συγγράμματι περιοριζόμεθα εἰς ὀλίγα τινὰ χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Ἀπόλλωνος».

Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος νόμισμα ἐκόπη περὶ τὰ τέλη τῆς δευτέρας ἑκατονταετηρίδος καὶ ὑπάγεται εἰς τὴν πέμπτην κατηγορίαν τῶν Ἀθηναϊκῶν νομισμάτων, ἥτοι, εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου μέχρι τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων ἐποχὴν. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὁ Δῆμος τῶν Ἀθηναίων ἐπεφόρτιζεν ἐντίμους πολίτας εἰς τὴν ἐπιστάσιν τῆς κοπῆς τῶν νομισμάτων, τὰ δὲ νομίσματα ἔφερον, ἐκτὸς τῶν ἱερῶν συμβούλων τῆς πόλεως, τὰ ὀνόματα τῶν ἐπιστατῶν ἢ ἀρχόντων καλουμένων ἐπὶ τοῦ ἀργυροκοπείου. Ἀλλὰ τὸ σήμερον δημοσιευόμενον νόμισμα καθιστᾷ ἡμῖν γνωστόν, ὅτι ὁ Δῆμος τῶν Ἀθηναίων ἠναγκάσθη, εἴτε ἐνεκὲν ἐλλείψεως καταλλήλων ἀνδρῶν, εἴτε ἐνεκὰ καταχρήσεων, εἴτε ἐνεκὲν ἄλλων πολιτικῶν λόγων ἀναλάβῃ προσκαίρως τὴν ἐπιστάσιν τῆς κοπῆς τῶν νομισμάτων καὶ νὰ κόψῃ νομίσματα φέροντα τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα.

Ἐν τέλει παρακαλοῦμεν τοὺς εἰδικώτερον καταγινόμενους περὶ τὴν ἀρχαίαν νομισματικὴν ἀποφανθῶσι περὶ τοῦ ἱστορικοῦ τούτου μνημείου τῆς Ἀθηναϊκῆς Δημοκρατίας.

Ἐν Παιραιῇ τῇ 20 Αὐγούστου 1883.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ν. ΜΕΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΔΙΑΣΗΜΩΝ ΑΝΔΡΩΝ.

Α.) Μουσουργοί.

2. Rossini

Gioachimo Antonio Rossini, ὁ διασημώτατος τῶν νεωτέρων Ἰταλῶν μελοδραματοποιῶν ἐγεννήθη τῇ 29 Φεβρουαρίου 1792 ἐν τῇ πόλει Pesaro τοῦ Παπικοῦ κράτους. Ὁ πατήρ του ἦτο πλάνης μουσικός, ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ αἰδοῦς τῶν τριόδων καὶ πανηγύρεων. Ὁ παῖς Rossini ἀπὸ τοῦ ἔκτου ἤδη ἔτους τῆς ἡλικίας αὐτοῦ ἐφύσα χάλκινον κέρας παρακολουθῶν τὸν πατέρα αὐτοῦ, συνῆδε δὲ τῇ μητρὶ, πεπρωτισμένος ὑπὸ ἐξαισίας γλυκείας φωνῆς. Τακτικὰ μουσικῆς μαθήματα ἔλαβε μόλις ἀπὸ τοῦ 1804 ἐν Bologna παρὰ τοῦ Angelo Tesei, διδάσκοντος αὐτὸν ἐπὶ διετίαν κλειδοκύμβαλον καὶ ᾠδὴν μουσικὴν. Μετὰ τοῦτο μετασχὼν καὶ πάλιν ἐπὶ τινα χρόνον τῶν περιπλανήσεων τῶν γονέων του ἐπανέκαμψε τῷ 1807, μεταβληθείσης τῆς φωνῆς του εἰς Bologna, ἐνθα ὁ Mattei ἐδίδασκεν αὐτὸν ἐν τῷ λυκεῖῳ τῆς μουσικῆς τὴν μελοποιητικὴν τέχνην. Ἐν τούτοις ὁ Rossini διὰ τὸν καθόλου μουσικὸν ὀργανισμόν του καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ αὐτενεργῇ καὶ συνθέτῃ μελοδράματα δὲν ἐπεθύμει τὴν σχολιακὴν αὐστηρότητα. Μόλις τῶν νόμων τῆς μελοποιίας καὶ μουσικῆς συνθέσεως κάτοχος γενόμενος ἀπέστη τῆς ὁδηγίας καὶ διδασκαλίας τοῦ Mattei ὅπως ἰδίαις δυνάμεσιν ἐργασθῇ. Οὐχὶ ἀνωφελῶς εἰργάσθη τότε ὅπως τὰς συμφωνίας τοῦ Haydn καὶ Mozart μετενέγκῃ ἀπὸ τῶν φωνῶν εἰς τὰ καθέκαστα ὄργανα. Τὰ πρῶτα μείζονα συνθετικὰ δοκίμια ἦσαν ἄσμά τι *il riaso-lo d' armonia*, μία συμφωνία καὶ διαφοροὶ συμφωνίαι τετραχόρδου (1808 καὶ 1809). Τὸ πρῶτον αὐτοῦ μονόπρακτον κωμικὸν μελόδραμα *la cambiale di matrimonio*, γραφὲν τῷ 1810 διὰ τὸ θέατρον τῆς Ἑνετίας ἔσχε μετρίαν ἐπιτυχίαν. Μετὰ ταύτην ἔγραψεν ἀμέσως τῷ 1811 τὰ *l' equitoco su-ravagante* διὰ τὸ θέατρον τῆς Bologna καὶ *Demetrio e Poebio*, ὅπερ ἐν Ῥώμῃ παρασταθὲν διεκρίθη μάλιστα διὰ μίαν τετραψῆδιαν αὐτοῦ. Ἡ ἐπιτεινομένη νῦν φήμη τῆς ἀξίας αὐτοῦ παρέσχε τῷ Rossini ἀσυνήθη ἀριθμὸν παραγγελιῶν, ἃς ἐξεπλήρου ἐν βραχεὶ μὲν πάντοτε διαστήματι χρόνου, ἀλλ' ἐνίοτε καὶ μετὰ τινος ἐπιπολαιότητος. Τῷ 1812 ἀνεβίβασεν ἐπὶ σκηνῆς πέντε μελοδράματα, *l' inganno felice* ἐν Ἑνετίᾳ, *Ciro in Babilonia* εἰδὸς τι θεατρικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δράματος τὸ πρῶτον ἐν Ferrara παρασταθὲν, *la scala di seta* ἐν Ἑνετίᾳ, *la pietra del paragone* ἐν Μεδιολάνοις καὶ *l' occasione fa il ladro* ἐν Ἑνετίᾳ. Ἀν τὰ κατὰ σπουδὴν συντεθέντα μελοδράματα ταῦτα δὲν ἔσχον τελείαν ἐπιτυχίαν,